

JUAN CARLOS BRACHO

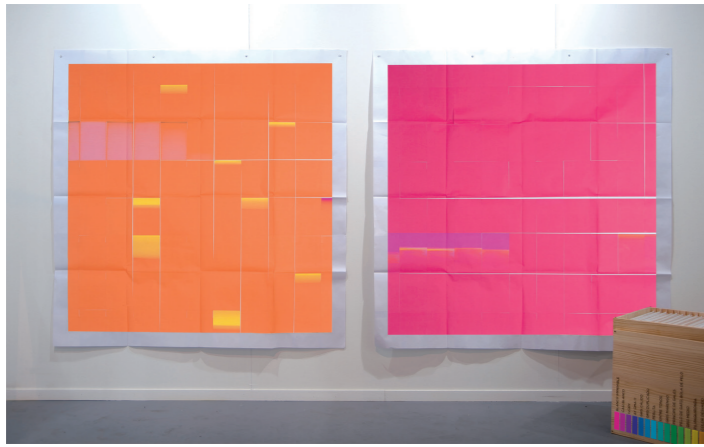
EL MÉS POSSIBLE DE MENYS

06.07.2023 — 01.10.2023

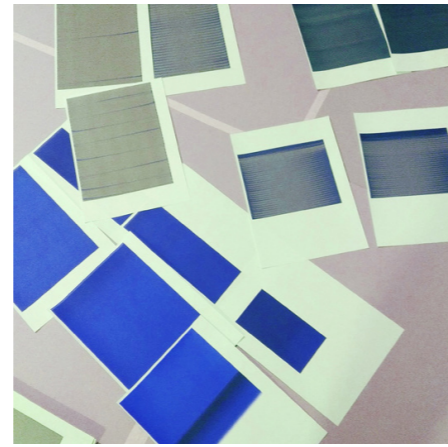

Ajuntament de Palma. Batle: Sr. Jaime Martínez Llabrés. Tinent de batle de Turisme, Innovació, Cultura, Esports, Restauració i Coordinació Municipal: Sr. José Javier Bonet Díaz. **Coordinador de Cultura i Arts Visuals:** Sr. Fernando Gómez de la Cuesta
 Juan Carlos Bracho. "El més possible de menys". 06.07.2023 – 01.10.2023. **Coordinació:** Equip del Casal Solleric. **Textos:** Juan Carlos Bracho, Col·laboració artística: Maria De Grandy, Sofia Martínez, Lux. **Disseny gràfic:** Can Barretes SL. **Muntatge:** Ricardo Pomarol Vázquez. **Audiovisuals:** Jaime Cerdà Picó. **Retolació:** Rótulos Mallorca SLU. **Transport:** Balears Art i Llar SL. **Assessoria lingüística:** Servei d'Assessorament Lingüístic de l'Ajuntament de Palma. **Producció gràfica dels fullets:** Gráficas Planisi SA. **Fotografies:** David Bonet Ensenyat. **Agraïments:** Ogami Press, Galería Ángeles Baños, Óscar, Galería Municipal Manolo Alés, Taller Madera, Óscar Alonso Molina, María, Jaime y Sofia, i a tots els que varen consultar l'*Oráculo*.

Partitura visual per a *Nuevo Oráculo*.

1. *Naranja inmenso / Las cosas rojas*
 Multipàgina. 88 DIN A4 impresos, injecció de tinta
 198 x 198 cm
 2013

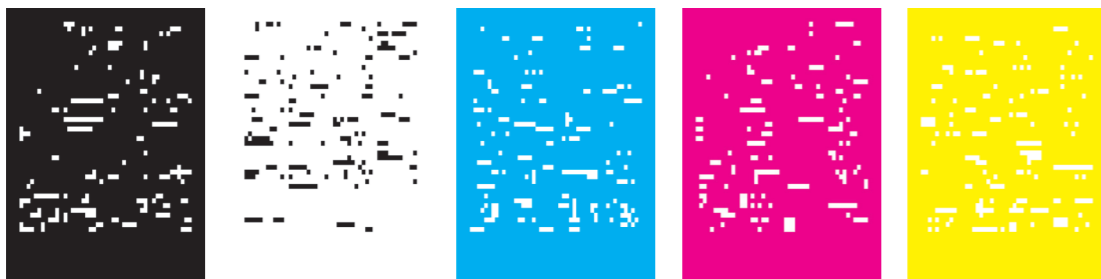
2. Errors d'impressió

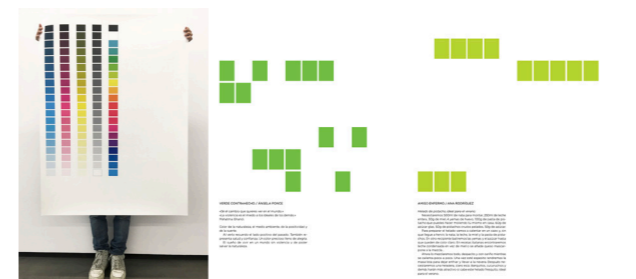
4. *Otra vida futura I*
 Edició de 100 estampes calcogràfiques
 50 x 50 cm
 2017

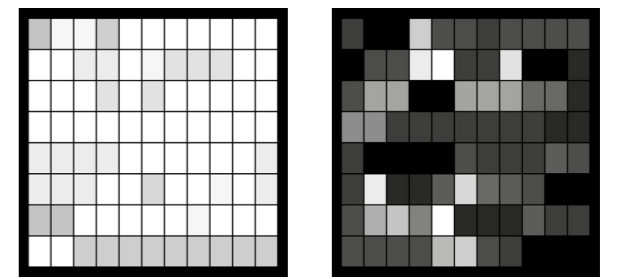
5. *Otra vida futura II*
 Edició de 100 gravats gofratges
 50 x 50 cm
 2019

3. *Pedro*
 Sèrie de 5 gravats
 21 x 28 cm
 2016

6. *Oráculo*
 Portada i doble pàgina. Llibre d'artista
 2019

7. Fotogrames de la videoanimació
 per a *Nuevo Oráculo*

Les idees muten, fins i tot amb el simple fet de verbalitzar-les, tornar a pensar-les o dibuixar-les en un paper. Però és en materialitzar-les, en dur-les a la pràctica, quan Juan Carlos Bracho està especialment atent a què esdevé. Observa i reflexiona sobre com es transformen aquestes idees i en sorgeixen noves narracions paral·leles o divergents pel camí; llavors que ell recol·lecta i fa brollar amb tanta paciència com determinació, per molt dilatat que sigui el seu temps de germinació. Aquesta exposició, i les obres que s'hi presenten, són el més clar exemple d'aquesta manera d'abordar i entendre el desenvolupament del seu pensament i la seva forma de fer.

Molts dels seus projectes es basen en seqüències i sistemes automatitzats i repetitius on, això no obstant, l'atzar i l'error sempre hi són presents, assumint-se com a nous factors que sempre sumen. Malgrat aquesta presumpta rigidesa processual i l'estètica austera —precisa— les seves obres creixen paradoxalment d'una forma molt orgànica, rizomàtica, com un arbust, a partir de la seva pròpia relectura, i d'acceptar i rendibilitzar els seus fracassos com a part de tot procés vital i creatiu.

«El més possible de menys» ens respon la següent pregunta i ens la desenvolupa: Com la seva particular manera d'esbossar imatges, un procés intern i residual, amb el temps i l'obser-

vació, evoluciona cap a una recerca sobre la naturalesa d'aquestes mateixes imatges, la pintura i el paisatge des de l'abstracció més radical? La resposta és el multipàgina. Folis impresos i aferrats entre si que Bracho utilitza com a mètode domèstic per a elaborar previsualitzacions a escala 1/1 de les seves futures peces fotogràfiques. Són fàcils de plegar, transportar i emmagatzemar, i el seu cost material i econòmic és molt baix.

Aquest multipàgina, aquest esbós, es mostra per primera vegada com una obra autònoma en el projecte «Un mensaje para Anabel». Posteriorment desplega tot el seu potencial en la sèrie «Lo quiero todo» (1), que veim a l'inici d'aquesta exposició. Es tracta d'un conjunt de 100 multipàgines monocroms produïts amb una impressora casolana a partir de 88 A4 aferrats entre si. Un total de 100 colors i 8.800 impressions. Cada multipàgina parteix d'una idèntica matriu freda i asèptica generada per ordinador, modificada abans d'imprimir-se tan sols per a canviar el color de cada exemplar. No obstant això, una vegada impresos els monocroms, la trama que va anar teixint la impressora i les tintes industrials feien sorgir aquí i allà centenars d'errors (2) que Bracho va decidir incloure en les peces finals; autosabotejant-se i humanitzant la mecànica del pla de treball en la seva idea original, imprimir un monocrom perfecte.

Hi torna amb atenció una vegada i una altra per a, un cop elaborats, observar les errades de la impressora, analitzar la seva estructura interna i com es construeixen, esdevenint en una sèrie de noves reformulacions estètiques i conceptuals.

La primera d'aquestes és «Pedro» (3), sèrie de gravats on es fusionen, agrupats en cinc obres, els 965 errors d'impressió comptabilitzats en els cent multipàgines de «Lo quiero todo». Posteriorment, les quadrícules i els errors dels cent colors situats dins de la trama o matriu del multipàgina —i que en el seu moment varen servir a Bracho per a organitzar els milers de folis— varen ser els utilitzats per a editar les dues sèries d'estampes «Otra vida futura I, II» (4 i 5). La primera reproduceix, a partir d'una tinta calcogràfica mesclada manualment, el color digital de cada monocrom, deixant en blanc la posició exacta dels errors corresponents a cada multipàgina. En la segona sèrie el color va ser eliminat, estampant i ressaltant l'error en la seva posició dins de la quadrícula; generant en el seu conjunt una espècie de nou codi o llenguatge xifrat. El següent pas va ser l'edició de «Oráculo» (6), un llibre d'artista que recull invertides les quadrícules de «Otra vida futura I», acompanyades per 100 textos escrits per 100 familiars, amics i col·legues de professió sobre el color que els va tocar per ordre alfabètic estricte. En paraules del seu editor: «El resultat és un llibre d'enigmàtica bellesa visual i fascinant lectura,

una experiència realment variada i saturada d'evocacions; una autèntica festa de gammes, veus, matisos i sabors tutti frutti».

Totes aquestes obres citades finalment es tornen a fusionar en les dues que s'escoltaran per primera vegada en aquesta exposició, «Nuevo Oráculo» (7) i «La mano amiga», que són fins avui l'últim capítol d'aquesta història. «Nuevo Oráculo», obra composta en col·laboració amb María de Grandy, Lux (Jaime Martín) i Sofía Martínez i basada en les pàgines de «Oráculo», és un divertiment per a impressora i instruments de percussió que tradueix del blanc al negre, passant per les escales del cian, el magenta i el groc, i el cercle cromàtic, els errors a música. I finalment «La mano amiga», una obra sonora on una màquina amb veu d'home i dona reproduceix, amb la seva particular dicció buida d'emoció i nous errors, els cent textos del llibre «Oráculo».

Tots aquests projectes, incloent-hi aquestes noves produccions, són una intensa oda a l'atzar en clau sintètica i codificada, alhora que una aposta desinhibida per la bellesa, intensament emocional, sensual i evocadora. En el seu conjunt suposen un viatge d'anada i tornada —amb tota la pèrdua i el guany que això suposa— d'allò manual a allò mecànic, de l'analògic al digital, del pigment a la llum, i de l'abstracte al concret. Una profunda reflexió sobre el color —i el no color— a través de la construcció de paisatges mentals, visuals, sonors i literaris.